

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о год. 6-й пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застереженє. — Реклямації неопечалані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Що буде?

І знов розтварають ся ворота віденського парламенту, щоби прийняти в свої пороги вибір мужів всего населеня держави, цвѣт інтелігенції і характеру, якими є, а бодай повинні бути заступники народів і клас суспільних Австрії. Они повинні відзначати ся високими ціхами інтелігенції, щоби попри інтереси заступлених ними виборців в їх народних і економічних та просвітних справах уміли завсїгда задержати в оці цілість держави, сей великий комплекс ріжних народів австрійських. Супротивні національні стремленя, з цілим своїм апаратом історичних претенсій, дійсних потреб, фактичної сили культурної, а геґемонічних змагань поодиноких народів, роблять становиско посла до ради державної труднійшим о стілько, що він сам стоїть посеред борби, а за ним великий гурт его виборців, що звикли журити ся лише про ті справи, котрі їх безпосередно дотичать.

Через дві послїдні сесії урівнь тої державної справедливости спадала в парламенті чим-раз низше. Німецькі послї, горді на свою народну культуру і призвичаєні до геґемонічного становиска, яке мав здавна німецький елемент в нашій державі, не хотїли і не хотять зробити жадних уступок для других народів, що на своїй землі хотять також зажити власним, народним житєм. Язикові розпорядженя в Чехах стали тим каменем, через який вже майже від двох літ тяжкий, парламентарний віз не може пересадити ся. А тепер, на початку третої сесії по виданю тих розпоря-

джень, заповідає лївиця знов такуж обструкцію «в острім виді».

І щож буде дальше? — насуває ся мимоволї питанє. Як при таких відносинах успіють уложити ся загально-державні справи, коли парламент не годен їх полагодити? Як удержить ся сей парламент, коли там не більшість, а меньшість верховодить? На сі питання можемо дати відповідь з дотеперішного, богатого досвіду парламентарних подій послїдного часу.

Через два роки шалїла лївиця в мурах віденського парламенту, розвивала завзату агітацію між населенєм, ба навіть шукала материяльної і моральної помочи в сусїдній, німецькій державі, а однак не посунула ся ні кроком в своїх змаганях. Бо ті змаганя єї суть працею Сизифа. Они хотять на швилю гори поставити німецький камінь, що вже стратив там свою підставу. Котять его вже два роки до гори всякими способами і з напруженєм всіх сил, а він все таки усуває ся на долину. І хотїв би їм удало ся навіть на часинку умістити его на вершку, то він все таки звалить ся в кратер, який там втворив ся в державнім комплексі.

Наша держава не представляє вже гори з одним найвисшим і побічними, богатим низшими цїпилами. В своїй політичній еволюції она перемїнила ся в цілу групу високих і могутних гір. Кожда з них потребує окремої назви і осїбною заряду. Они мусять становити осїбні ревїри в державній господарї. Се вже не комбінація, не проект, ані бажаня адрес соймових, але се стало вже фактом і конечним наслідком парламентарних подій за послїдні два роки. Автономія країв видаєсь тепер одинокою, можливою розвязкою теперішної си-

туації і з тим повинні числити ся всі здорово мислячі політики.

Що оно приїде до того, можна предвидїти так певно, як се, що всякі змаганя опозиції скрушать ся на скалі історичної конечности. А доказом сего не лише австрійські відносини, але також теперішнє пересиленє в Угорщинї. У нас, в Австрії є бодай конституційний §. 14., що мов панцир хоронить державне судно перед вистрілами ворожих елементів, але в угорськїм законодавствї нема того всего. Там настав вже фактично від початку сего року стан без закона державного. Угорська опозиція думала, що тим способом задасть смертоносний удар правительству, що наступить цілковита стагнація всіх справ угорської держави, що адміністраційний апарат перестанє фунґовати, а населенє перестанє платити податки і відмовить рекрута.

І що-ж стало ся? Зовсїм противно. Через 14 днів їде державна машина дальше без жадних перепоп, населенє в почутю своїх горожанських обовязків зносить податки щільнійше, як попередними роками і ніхто не думає навіть їти слїдами заго-нистих проводирів, що для власних амбіцій, з подразненя партійного і в заслїпленю власної ваги, хотїли би повернути суспільний порядок до гори коренем. А коли початок пішов так добре для угорського правительства, то можна надїятися, що оно зможе навіть при таких станї без закона, кермувати в потребі державним судном і через 14 неділі і хоть би 14 місяців.

Скрайна опозиція в обох половинах держави зміцнила лише становиско правительства, як органу державної адміністра-

ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

Наше відродженє.

Драматична дума.

(Конець)

Трета поява

Україна, Слава, Боян і Геній.

Геній.

Мене вам треба? Лину

з могил до вас... В оці ту руїну держу я все... І де найбільше жниво збирає смерть — на диких берегах погибели; де пїтьма ссе поживу з душ людських; скрізь, де вже розпука шлях промощує собі, там я витаю! Все бережу тебе, нещасний краю, сердечна Україно! В час крамоли, междуособиць племінних, вражди натхнув тебе я так, що ти по воли, по власній воли прорекла: ходи княжити славен Рурику над нами! І він прийшов. Варяжскими руками я спас тоді тебе від згуби. Згодом, коли всі рускі душі здавив страх, коли внук Темуджина над народом простер пожеж луну, що смерти жак по всій землі несла, надїю збила, я знов спасав тебе — післяв Данила.

Не туча йшла грізна на пишні бори твої, не буря з них верхи зняла, з корінем рвала їх — то з Польщі гори ворожих филь ударили... Скала була-б розсипалась! Ти, Україно, з народом закріпощеним єдино з моїх рук поміч в крайній час дістала: поветав Богдан — народна сила встала! отєя сама, що днесь лиш сном сповита в твоїм народі сить. Ще, видко, час їй встати і сказати: Я не вбита! тирани проч! досить мені вже вас!... Настань той час, я збуджу силу сонну! А поки що, най пісню невгомону співвають їй твої сьвітці-поети, щоб не за крїнку спала, щоб житя плекала сїмя вічне!...

(Боян, що доси сидючи під могилою думав важку думу, по сих словах оживлений піднімаєть ся з землі і виступає наперед).

Боян.

А знайдете

мені такого днесь, що до путя і животворним заспївав би словом, будив народ і був єму покровом? Знайдїть, вкажїть мені его! Я нинї натхну его, так як натхнув колись Митусу против княжої гординї, півця походу Ігоря, що скрізь будив відвагу Ігоревих воїв будив завзяте Ігоревих боїв

з Половцями. Знайдїть, вкажїть ту душу, що духа дия пїймила би! Я в мить, одним ударом в струни збуджу, рушу в нїї думу, що у пісни загремить, яз в хмарі грїм, як думи ті греміли, що їх колись про Жовті Води піли і про Пилавці кобзарі. З хмар грому в спокійний час не буде, без вітрів. На нашім н-бі хмар досить! — Нікому лиш рушити їх. Деж той вихор-сьпів, з яких грудий він вирветь ся орканом, рабови скаже: Рабе, ти днесь паном!

Геній.

Сумнів, зневіра — се познаки смерти! Не згине той, хто много має страт, а той, хто по надїї слїд затерти зневірі дав, розпуці серце рад відчинює.

Україна.

Хиба-ж тут ще за мало причин розпуки, де й сьвітця не стало, де й тих не стало, що сьвітця пїймити могли-б?...

Боян.

Озватись дружно на пісні!

Геній.

Все мало-б вас вже зрадити, лишити?

Україна.

Лишили многі, та не всі ще, нї!

ції і піднесла високо повагу корони, до котрої усі народи Австро-Угорщини дивляться рівним привязанем і довірем. Відносини на Угорщині доказали, що угорський народ переняв ся ідеєю економічної і політичної єдності державної більше, чим коли небудь перед тим, а народи Австрії дивлять ся на неї, як на правдиву свою вітчизну, що згодна подати їм всі услівя народного життя і розцвітту.

Д О П И С Ь.

З Перемишля пишуть нам:

Свята Різдва Христового і Новий рік дали нагоду пізнати всему мірови, якою повагою і пошанованем тішить ся наш Преосвящений Владика, Кир Константин Чехович, перемиский Епископ. В саме навечере Різдва зібрало ся все руске духовенство так перемиске як і з поблизких сел Перемишля і грімляльно поспішило до єпископської палати, де устами архипресвитера капітули заявили свої желаня свому любутому Архиреєви. Преосвящений Епископ прийнявши з радістю ті щирі желаня, висказав у своїй правдиво-апостольській відповіді ті щирі бажаня, які наповняють груди кожного широго Русина-католика, вневняючи молодшу братию, що завейди буде дорожити святими ідеалами католицької церкви, руского обряду і добром так духовним як тілесним рідного, руского народа. По взаємних, щирих желанях засіли всі священники у Епископа до спільної вечери, а всім учасникам здавало ся, що сидять не при столі свого настоятеля, але рідного тата.

В часі вечери підніє Владика toast в честь Папи, цїсаря і на розвій руско-католицької Церкви і гаразд широкої руско-української родини. Присутні з повною радістю приймали ті сердечні toastи, бо се додавало їм відради і захохоту до ревного і спільного діланя з їх Отцем-Владикою. В часі вечери поплили з урадової груди повною струєю наші сьвяторіздвянські коляди, чим вечера прибрала справдішній характер духової поживи, а в душі кожного учасника станув образ тих щасливих хвиль, коли то в рідних порогах при боці найблизшої рідні лелівав неодну щирю думку братерства і любови для тих, що під вікнами колядували про «Новую радість» вселенної.

На саме Різдво прибув з желанями архикнязь Фердинанд Леопольд, щоби зложити так поважаному Владичі свої желаня. В навечере знова Нового року складали свої желаня в сї рускі товариства і інституції перемискі, капітула, дирекція рускої гімназії з цілим тілом у-

чительским, катехити і сотрудники. Інститут дівочий, складаючи того дня свої желаня, вручив Владичі вельми хороший і справді артистично гафтований еркан (параван). В сам Новий рік желали Епископови начальники всіх сьвітських і війскових властей як староство, президия суду, президия міста, дирекція скарбу, генераліція і військовоє духовенство. З Риму одержав Владика прекрасний образ св. Константина, мальований з мармурової статуї з 4. столітя в лятеранській базиліці. Але найбільше може нас радувати ся обставина, що на свого Архирея не позабула ніяка верства рускої суспільности, ніяке товариство, ані інституція. Всіх тих годі нам навіть затамити, щоби переконав ся сьвіт, як уміє і як хоче поважати Русь свого Архипастира. На чолі всіх привітів стоїть дуже горяча і сердечна телеграма рускої капітули львівської, відтак ректорату дух. ген. Семинарії у Львові, деканатів Височанського, Жукотинського, Ясликого, Любачівського, Самбірського і пиньських, Редакції «Руслана», «Просьвіти», в Самборі, в Камінці, в Золочеві, виділу рускої «Бесіди» в Тернополі, руских товариств в Коломиї, руского «Сокола» у Львові, Українсько-руских товариств в Станіславові, віденських Русинів, п. Барницького, о. Сембр товича з Відня. Тут належить зазначити, що п. Вахнянин прибув лично під Новий рік до Перемишля, щоби зложити Архиреєви желаня. Про поодинокі личности не будемо згадувати, бо вистарчить сказати, що кожний визнатійший член рускої родини уважав собі за сьвятий обовязок, сли тільки міг стати перед своїм Архипастиром чи-то лично, чи письменно з щирим привітом. Ті численні привіти, се сьвідомство того поважання і любови яким тішить ся перемиский Владика серед цілого руского народу.

Вісти політичні.

Вчорашна Wiener Ztg. оголосила два розпорядження цілого міністерського кабінету. Одно зносить застановлене діяльности судів присяглих в окрузі суду в Новім Санчі, друге зносить віймовий стан в послідних вісьмох повітах західної Галичини: горлицьким, грибівським, ясельським, кросненським, лиманівським, новосандецьким, новоторгекім і стрижівським.

У віденським Пратері відбуло ся вчора віче 3000 віденських Чехів, щоби запротестувати против ваного прийнятого внесеня Коліски в нижно-австрійським соймі, щоби в краєвих школах народних признати виключно язык німецький викладовим. Референт, редактор Янца

назвав се суперечним з державними законами насилєм Чехів, проживаючих в Австрії. В самім Відні належала би ся Чехам в кожній дільниці одна чеська школа, а що школа Коменського не має ще до тепер права публичности, се велике покривджене. Вкінці ухвалено одноголосно резолюцію з жаданем, щоби внесеня Коліски не предкладано цїсарській санкції, щоби для Чехів, проживаючих в низшій Австрії запевнено охорону в цілім обсягу арт. XIX. основних законів та щоби школа Коменського одержала право публичности. Демонстраційний похід Чехів до ратуша перешинила поліція.

В німецьким парламенті переведено минувшого тижня вступну розправу над предложенем правительства в справі побільшеня армії. Міністер війни Гослер доказував потребу збільшеня корпусів з рівночасним зменшенем їх об'єму і реформоване устрою армії в той спосіб, щоби поменчі відділи війська, хотяй самостійні, легко могли лучити ся в більші комплекси. Заразом сила воєнна Німеччини мусить бути збільшена, щоби заграничні інтереси могли опирати ся на ній зі спокоєм і довірем в будучність. По такім вступі міністер розвинув плян утвореня нових дивізій, з котрих повстануть нові корпуси, трьох нових полків кінноти, реорганізації і збільшеня артилерії і т. д. Після сего пляну армія німецька буде складати ся з 25 корпусів, а нова організація має перевести ся до 1902 року. Число війська на мирній стопі побільшило би ся о 23277 людей, а ціла армія без офіцирів і підофіцирів числила би тоді 502.506.

В розправі перший голос по міністрі заняв пос. Ріхтер і зажадав, щоби дволітна служба військова, яку ввело правительство як уступку на пробу, була признана стало обовязуючою. Підніє, що мимо всяких зброєнь цілий тридержавний союз не може рівняти ся з Росією, що ще має перед собою широке поле для дальших зброєнь. Тому нема цілі зброїти ся без ушину і без міви. Царський маніфест назвав бесідником сентиментальною мрією, а предложене військовоє правительство уважає не конечностию заграничної політики, але замилованем висших кругів до нових формацій на кошт податників. Другий бесідник, пос. Штум, доказував, що сила тридержавного союзу є більша, чим дводержавного і обставав за війсковим предложенем. По дводневній розправі відіслано правительственне предложене до комісії.

Туреччина утрудняє переїзд від болгарської границі, щоби здержати політичну агітацію в своїй державі зі сторони Болгарії. Побоюють ся, що з тої причини в торговельнім русї наступлять значні перешкоди. Крім того находить ся Туреччина в клопотах грошевих. Султан хо-

Боян.
Лиш чернь осталась! Де для неї слово поетове!
Геній.
Сумнів, зневіра знову!
Чи той герой, хто зачинав лиш бої,
чи той, хто їх кінчив... Ще чернь отся —
ще з неї вийдуть лицарі-герої,
що бій зачнуть і будуть до кінця
вести его! То чернь пророка гідна!
І я їй дам пророка ще!...
Слава.
Послїдва
година бє, найвисший час приходить!
Боян.
Пошли-ж его!
Україна.
Чому він ще не йде!
Геній.
Не йде? Хто знає, чи вже не надходить!
Боян.
Так де-ж він, де він?
Україна.
Де пророк той, де?
Слава.
Я зараз вийшла би єму на стрічу!
Геній.
Він вже іде! Я сам его вже кличу!
Вже предитеча шлях до серць народних
єму зготовив, щоб вийшов до всіх,
щоб марне сил не тратив благородних,
щоб словом духа запалити міг,
так запалити духа в сїм народі,

щоб сей народ, давно сказавши: годі!
в загалі вже не бачив перешкоди,
йшов сьміло до високих, сьвітлих мет
і подвигами дивував народи
і журавлям тим, що в чужий край лет
звернули, в себе показав виреї,
щоб жаль їм стало вітчизни своєї,
щоб навернулись!...
Слава і Боян.
Ах! чи-ж се можливо?
Україна.
Хто-ж предитеча той, що нині вже
незамітно готовить чудо, диво?
Хто ангел, що мене днесь береже?
Геній.
Народа син, народа добрий знаток!
В народі днесь відкрив тих сил завдаток,
що він колись їх виявити зможе.
В народі споневіряннім відкрив
він нині сімя животворне, гоже,
з якого згодом неодни порив
і неодна здорова жизни сила
ще виросте, що дасть могучі крила
поривам душ! Він все, чого не стало
усім, що нині стратили запал,
будучности позбулись ідеалу,
відкрив в народі — силу, що нї скал
ні филь ворожих силі не уляже,
відкрив любов, що все любити каже,
все те, що рідне. Він в новім Енею
відкрив любов, ту, що в чужі краї
жене его, де міг би ще з сімєю
спасати рідні скарби ті свої,

яких не встигли вороги закрати,
де міг би їм нові основи класти —
житю, стремлінням, тугам свого духа,
тій вірі, мові, пісні тій, що
не знищила, як Трої, завируха
ворожих сил. Він ту любов теж встиг
відкрити в тих Полтавцях, що від-разу
забудуть власну кривду чи уразу,
де лиш прийдець ся їм для щастя других
зробити жертву зі своїх бажань;
відкрив любов ту в простих, недолугих
селян, що їх все паньство зве лиш: дрань!
І мрія, що колись той час настане,
коли усі науку з тої дряни
визьмуть собі, дала єму всю силу
живого слова. І від неї днесь
здрігнуть ся трупи, вийдуть на могилу
і здивують ся, бо побачать весь
свій сором, ганьбу власної зневіри!
І ти, Бояне, вже не кинеш ліри,
бо вздриш, що є кому сьпівати — черни!
І ти ще, Україно, відживеш,
бо Слава всіх синів до тебе зверне!
Україна.
Де-ж чуда сего творець?!
Боян.
І не вже-ж
его хто чути, розуміти стане?
Геній.
Ось він! і он хто слухає!...
(Краєвид тут-же змінєть-ся. Замість виду
могил, пожарищ і руїн являєть ся картина гар-

тів виступити перед німецьким цісарем як можливий і багатий монарх. Ціле прийняте коштувало грубі гроші, а султанські дарунки для цісарської пари і достойників може в друге стільки. А тимчасом султанська держава в довгах, як то кажуть, по самі уха.

Вправді Туреччина заплатила тепер послідну рату \$4.000 фунтів штерлінгів за доставку 100 мільонів патронів від фірми Мавзер-Леве, але на інші доставки не має вже гроша і они лежать нерозпаковані на кораблях. З причини недодержання речинця виплат німецці фабрики задержали доставку набоїв, а ті залежності виносять не малу сумку 7 і пів мільонів.

НОВИНКИ.

— Чесгий місячник «Slovansky Práhled», що виходить від недавнього часу в Празі під редакцією Адольфа Черного, містить в випуску за місяць січень чотири стихотвори Шевченка в переводі Рожі Ясенської. Є се думки: «Тече вода в синє море», «Ах, чомуж ти почорніло зелєне є поле», «На що мені чорні брови» і «Три шляхи». Перевід випав дуже удачно, з задержанєм не лише ритму оригіналу, але і тої сумовитої ніжності та теплоти, якими навіяні всі думки нашого найбільшого поета. В тім самім випуску стрічаємось із звісткою про ювілейні обходи сотих роковин появи «Енеїди» Котляревського, про «Красвий Союз кредитовий» і про видавництво Івана Левицького «Прикарпатська Русь». Автором сих нотаток є Фр. Ржегорж, звісний любитель українсько-руського слова, котрий вже не раз познакомлює наших славянських братів, Чехів, з галицько-руським житєм.

— **О русский язык.** Митрополитальна консистория у Львові внесла до красового виділу жалобу, що виділ повітовий в Богородчанах в однім письмі до консисторії ужив польського языка наперекір розпорядженю президії намістництва, виданому дня 31. марта 1897. Консистория просила заравом красвий виділ о виданє зарядженя, щоби виділи повітові у всхідній часті краю в своїх кореспонденциях з консисторією уживали лише языка руского. В полагаджєню того поданя виділ красвий оповістив зажалєне консисторії всім повітовим виділам у всхідній Галичині і звернув їх увагу, що виділ красвий в своїм урядованю з гр. кат. консисторією сам уживає руского языка. Рівночасно повідомив красвий виділ митрополитальну консисторию, що рішучого поручєня в тім напрямі виділам повітовим уділити не може, бо повітові репрезєнтациї рядять ся автономічно(?).

— Читальня «Просьвіти» в Балинцях, пов. коломийського, устроєє в середу 1-го лютого с. р. аматорске представлєне «Ніч вєфлємська», ораторію сценічну в 4 актах. Осібних запросин не висілає ся.

— **Руска Бурса реміснича і промислова** укрєститувала ся так: засгунник голови товариства крилошанин о. Мартин Пакиж, секретар адв. др.

Лєв Павєнцкый, касиєр Іван Бачинський касиєр «Дністра», провірник Евген Спужарский, господар Петро Тиблючинський шлюсар.

— На днях вийшов з друку Калєндар «Руського Сокола» на рік 1899, зладжений Володимиром Лаврівским, справником тогож товариства. Книжочка в форматі малої шіснайцятки містить крім часті інформаційної також устав гімнастичного товариства «Руський Сокол» та устав проєктованого союзу сокільних товариств гімнастичних, а в додатку короткий підручник пожарництва, призначений для руских сторожий огневих, написаний після чєского підручника Володимиром Лаврівским. При кінци калєндаря находимо 24 ілюстрацій для лішого зображеня викладу про так пожиточну інституцію, якою являють ся добре і на питомих основах зорганізовані сторожі огневі по наших селах. Зверхна форма книжочки, окрашеної вінеткою з образом руского сокола представляє ся доволі принадно. Дістати можна у п. Вол. Лаврівского ул. Личаківска ч. 24 по ціні 30 кр.

— **Страшна буря** лютила ся послідними днями, як доносять депеші, в північній Франції, в північній і західній Німецьчині і в цілій Англії. Буря наробила богато шкоди і нещастє. В деяких місцевостях упали великі сніги і град. Лондон поніє значні шкоди, бо комунікація з провінціями була перервана. Доносять о многих жертвах людских а з побережий о многих корабельних катастрофах. В Blaunfairshan морські філі підмутили і унесли залізничні шини, поїзд упав до води, а машиніст і палач утопили. Корабельна стация в Tolkestone майже зовсім знищена. В Manchester в наслідок сильного вітру упав комин і убив пять осіб.

— Наша землячка і співачка європейської слави п-на **Саломєя Крушельницка** виступає в варшавській опері з незвичайним поводженєм. На кожнім представлєню, в котрім она бере участь, театр завжди випроданий до послідного місця. Саму титулову партію в опері Монюшка «Графиня» співала вже двацять і кілька разів перед заповнєним амфітеатром.

— **Нещасливе подружє.** Перед львівским трибуналом відбула ся минулого тижня карна розправа против Петра Мєчковского, бувшого фотографа і властитєля дібр Сервіри, о намірене убийство жінки. Після акту обжалованя Мєчковский оженив ся в маю 1893 р. з Марією Ляцєк, донькою радника львівского суду красового. Пожите молодого подружя було зразу вправді щасливе, але по році зачало між ними приходити чим раз частійше до непорозумінь, в наслідок чого жінка часто опускала дим мужа і мешкала у своїх родичів. Ті безнастанні невзгодни мало-що не закінчили ся дуже трагічно. Дня 4. лютого 1898 мешкали они случайно в готєлі Краківским. По якійсь мабуть дуже драматичній сцені, Марія вибігла з комнати на другім повері на галєрію, скинула з себе верхню одіж і капелюх і усіла, держачись обіруч залізних крат. В тій хвилі прибіг до неї єї муж Мєчковский, відорвав єї від галєрії, підніє в горі і пустиє на діл. Перестрашена тим вчинком чоловіка, Марія спадаючи зловилла руками вистаючу дошку з галєрії і висіла якийсь час в

воздусі. Але вкінци сили єї опустили і она упала з криком на галєрію першого поверха. На се прибіг сходами до неї Мєчковский і при помочи портєра та готєлевого послугача відніє жінку до своєї комнати. Без жадного зворушеня промовив до неї: «Тихо, тихо, нічо не стало ся», а коли виміг від неї приречєне, що нікому нічого не скажє, відвіз єї до єї приятельки Валєрії Домічек і тут доперва закликає лікаря, котрий ствердив зломанє обойчикоєї кости. Доперва тамтого тижня відповідав Мєчковский перед судом за свій недоспільний намір убитя жінки. Боронив єго адвокат др. Сумпер, а нещасну, хорошу і молоду жєнщину, др. Грек. При розправі, що тягнула ся кілька днів і стягала до аудиторії товпи народа, особливо жєньского пола, обжалований складав цілу вину вічних непорозумінь на жінку, котра після єго твердження сама кинула ся з галєрії. Марія Мєчковска противно приписує причину нещасливого житя чоловікови; він знуцає ся над нею тяжко, бив єї не раз і взагалі обходив ся з нею не по людски. Трагічного дня хотіла она єго опамятати удаванєм наміру самоубийства, а він використав сю нагоду і хотів єї раз на завжди позбути ся. Зізнаня численних сьвідків, переважно в некористь Мєчковского, не могли сего факту прояснити, бо случайна ніхто не відів сцени на галєрії. В наслідок сего трибунал засудив Петра Мєчковского за злочин тяжкого ушкодженя тіла своєї жінки на 6 місяців тяжкої вязниці, обостреної кожного тижня постом і на зворот коштів карного поступованя в квоті 250 зр. а Мєчковску з рєшою претенсій о відшкодованє відослав на дорогу права цивільного.

Телеграми.

Відєнь, 16. січня. Лівіця рішила ся на нову обструкцію. В такім випадку, як кажуть, правительство відрочить раду державну на довший час і тоді на підставі §. 14. задекретує уставу о бранці рекрута, а правдоподобно також угоду з Угорщиною на цілий, уложений час.

Відєнь, 16. січня. Вчєра прибули сюди угорські міністри: Банфі, Фєвєрари, Люкач і мін. а ла-тєгє Шєхєний. О год. 10. відбула ся коронна нарада під проводом цісаря і трєвала цілу годину. Нині о год. 1. в пол. дальший хід тої наради.

Ісмарінгєн, 16. січня. Дунай виступив з берегів і наробив великої шкоди. Стан води такий високий, яког не памятають від 1848 р.

Париж, 16. січня. Судя Бєртулюс запєвнив Єстєргазову цілковиту свободу в Парижі, на як довго узнасть се потрібним карна палата касацийного трибуналу, щоби єго перєслухати в справі Драйфуса.

Софія, 16. січня. При новорічнім банкеті, в якім взяли участь дипломатичні репрезєнтанти чужих держав в Софії, к. Фердинанд підніє тост на поводженє болгарської династії.

ної наддунайської околиці На дунайскім березі, біля човнів, громадка людей ріжного пола і віку в українських народних одягах — хто з веслом в руці, а хто з неводом — окружила чоловіка середнього росту в одягу російського інтелігента з початку XIX. ст. Другі, що сидять осторонь на землі при поставленім над вогнем казані з рибою, звернувшись до него-ж лицєм, підняли в гору здивовані очи. На часті лиць малюють ся здивованє, радість і одушевленє; інші мов молять єго благають. Він поважний, дивить ся на них ласкаво, приязно. Представляє-ж се живий образ першого піонера духового відродженя української Руси, автора «Енеїди», «Наталки Полтавки» і «Москаля Чарівника», Полтавця Івана Петровича Котляревского посеред потомків вільного українського козацтва, що по стуйнованю Запорозької Січи царіцею Катериною II. переселило ся в наддунайску країну, волячи жити під властїю турецького султана, ніж дома під кормигею Росії, в неволи. Гостячи над Дунаєм, Іван Петрович Котляревский завів розмову з рибаклами, потомками давного козацтва, про козацкі, славні часи. А почувши серед розмови з уст кількох козаків красні уступи патріотичного змісту з власної «Енеїди», дав ім пізнати в своїй особі автора, чим викликав серед них велике здивованє, радість і таке одушевленє, що вони в своїм запалі стали благаєти єго, аби, лишавши ся між ними, став їх гетьманом).

Четверта поява.

Україна, Слава, Бою і живий образ.

Україна.

Іване!

Тебе нарід мій гетьманом днесь робить:

Слава.

Про мене він ім річ тепер веде!

Бою.

Мой він лірі слухачів способить!

Україна.

Ах, Боже, Боже! Що за чудо! Слово єго народ мій будить весь на ново! Він згадає: як то колись бувало у нас... у нас... в Гетьманщині колись; як то козацке військо виступало в поход, не знавши: стій, не шевелись! І ти се, ти се будиш думу тузну, ти мій Іване?

(Красвид знов змінєєт ся. На українських землях знов не видко ні згаріщ, ні руїн, лиш гарні села, розкішні під сонїшним і погідним небом. Все дше силою житя).

Пята поява.

Україна, Слава, Бою і Гєній.

Гєній.

Збудить же й оружну

він думу днесь! Оружну збудить силу! Не ту, що туга днесь живе по ній; Не ту, що трупи лиш кладе в могилу! Се буде сила вічних змагань, мрій, що не поляже в ніякому бою! В них Русь знайде для себе красшу зброю ніж та, що вже іржа єї поїла. Знайде в них зброю крішшу всіх мечів, страшнійшу всіх рушниць, пушок, бо сила єї гартована в огни умів,

в огни запалу серць, в тім духа жарі, яким займєт ся все, щоби в пожарі лихе все попелом взялось, пропало! Се буде сильна сила ідеалу, що з туг по силі давних днів походить, що на могилі сили давних днів будучности могучу силу вродить — будучности надію! І сумнів єї не вбє! Вона на трупах стане і начє громом животворним гряне пророцтвом для воскресного!

Слава.

Я з нею!

Бою.

Я, раб єї, від нимі служу їй! Як раб їй служу лірою своєю!

Гєній.

Чу чувш Україно!

(Україна, все ще дивлячись в ту сторону, де явив ся єї очам образ Івана П. Котляревского серед козацкого народа над Дунаєм, не звертає уваги на питанє Гєній).

Україна.

Сину мій!...

Іване мій!... Я їду до тебе!... лину!...

Гєній.

Щаслива-ж путь! в щасливую годину!

Розклад їзди поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го жовтня 1898.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Table with 4 columns: Poїзд (госп. особ., приходить о годині), до Львова, Poїзд (госп. особ., відходить о годині), зі Львова. Includes a 'Ніч' section at the bottom.

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейский рїзнить ся від часу львівського о 16 минут, а іменно: 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне п. к. вел. держ. (Львів, ул. Третього мая, готель Імперьяль) удїляє пояснєнь в справах залїзничих, продає білєти вського род і розклади їзди.

За певну і добру льокацію поручаємо

- 4 1/2% листи гіпотечні
4% листи гіпотечні коронові
5% листи гіпотечні преміовані
4% листи товариства кредитового земского
4 1/2% листи Банку краєвого
5% облігаці Банку краєвого
4% позичку краєву
4% облігаці пролінаційні

і всїлякі рентн державні
Тї папери продаємо і купуємо по найточнійшій курсї деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного

Контора виміни і відділ депозитовий перенесені до льокалю партерового в будинку банковім.

ТОВАРИСТВО для розвою рускої штуки

стоваришенє зарєєстрованє з ограниченою порукою у Львові, ул. Підвалє ч. 7

виконує вські праці з обсягу артистичного малярства, різьбарства і золотарства після композицій своїх членів, а іменно: образи релїгійні до иконостасів, олтарів, хоругов, на тетраподи, плащениці і пр. і такі-ж образи до комнат; образи сьвітські: історичні, портрети з натури і фотографій, краєвиди, побутові і т. д.; з дерева: кивоти, иконостаси, олтарі, образи і крести процесійні, сповідальниці і пр. і вські праці золотарські; рівнож украшує внутра церков, виготовляє пляни церков, каплиць і пр. і удержує на складі фотографічні репродукції образів руских артистів.

Товариство ручить за стильове, старанне і совістне виконанє.

Цїлю Товариства є: піднести нашу штуку і витворити руску школу штук красних. Поручаючи проте се чисто руске Товариство патріотичній опіці нашої П. Т. Публїки духовної і сьвітської, надїємо ся, що зволить Она причинити ся до осягненя сеї ціли численними замовленьми, котрі приймає

виключно лиш Дирекция Товариства. З глибоким поважанєм Дирекция.

Товариство не послує ся агентами.

Артист.-літературні Новини

входять кнїжками величини 5-7 печатних листів. Зміст: беллетристика і псевня, оригінальна і перекладана. Програма в заголовку: сильнїше уважляднюване артистичного викінченя навіть найбільш тенденційних творів, — артизм у змісті і формі.

Цїна кнїжки з пересилкою: 1 кор.; оздобно оправної 2 кор. Видавєць: М. Заячківський, Львів, улица Зиблікевича, число 34.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупні:

Сьвітло церковне

впрост з фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самордне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі сїладів висилає: КАВУ по 5 кіл. послїлках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко ВІНО в 5 кіл. барилках по зр. 3-, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Іншї товари по умірєних цінах. 76-?

Галицкий Банк кредитовий

почавши від 1 лютого 1890 видає

4% АСИГНАТИ КАСОВІ

з 30-дневним виповідженєм,

3 1/2% АСИГНАТИ КАСОВІ

з 8-дневним виповідженєм,

а всї иншї находячі ся в обїгу 4 1/2% Асигнати касові з 90-дневним виповідженєм будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4% з 30-днев. речинцем виповідженя.

Львів, дня 31 сїчня 1890.

Дирекция.

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ!

Драма з галицкого еміграційного руху в 4. актах.

Цїна кнїжки брошурєваної в картонї 35 кр., оправленої в полотно з хорошими витисками 50 кр. — На почтову оплату 5 кр.

Замовленя з провінції у автора ул. Зиблікевича ч. 18, Львів. У Львові набути можна в Ставропигійській кнїгарні.

1000 туюток цигаретових за 1 зр. поручає фабрика туюток АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ у Львові, лиця Галицка число 12.

Замавляючим 5.000 туюток разом опя чованє і відсилка franco.

РОБІТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХ ЕМІЛІЇ СОКОЛОВСКОЇ у Львові, Ринок ч. 29., І. п.

приймає ласкаві замовленя і виконує їх густо-206 вно і по пристульних цінах.

НАУКУ КРОЮ удїляє в осїбних годинах Замісцеві панночки приймає на помешчанє